

Prælatus, sed maxime ut religiosa clausura juxta exigentiam religiosi status illæsa servetur. Ad hoc autem necessarium est ut non quæcumque voluntas Prælati sufficiat, sed illa, quæ valida et efficax est.

15. *Licentia Papalis sine causa, etiam peccaminosa est, valet tamen.* — Sed quid si facultas sit Pontificia? Respondeo imprimis etiam male concedi, si absque legitima causa conceditur. Ita Navarrus, dict. n. 40, qui rationem reddit, quia Papa non potest dispensare in voto sine causa justa. Quæ ratio probat dispensationem illam non solum esse injustam, sed etiam nullam, si illa est dispensatio in voto, ut Navarrus indicat. Sed re vera non est dispensatio in voto; nam supra ostendimus vota per se non obligare ad manendum intra claustrum, nisi ratione obedientiæ, seclusis religionibus monialium, vel si aliquæ virorum illud specialiter promittunt. Sufficiens ergo ratio est, quia etiam Pontifex male faciet dispensando in suis legibus sine legitima causa, regulariter loquendo, ut ex propria materia de legibus suppono, et maxime verum habet in materia adeo odiosa, et quodammodo perfectioni religionis et proximorum ædificationi contraria. Verum est respectu Pontificis plures esse posse causas legitimas ad hanc facultatem concedendam, quæ non erunt respectu Prælati religionis, ut si Pontifex hoc concedat alicui veterano Ecclesiæ ministro ad majorem quietem, et quasi in præmium laborum, illum suæ obedientiæ servando, vel si id faciat in gratiam alicujus Prælati, etiam sine magna necessitate, quia cum ipse sit auctor juris in quo hæc obligatio fundatur, facilius potest in illo legitime dispensare. Si tamen omnino causa sufficiens desit (quod raro sine surreptione continget), peccaret concedens, etiam si sit Pontifex; unde etiam peccabit postulans, tanquam inducens ad malum, nisi per ignorantiam excusetur. Videtur autem nihilominus valida illa licentia, quia dispensatio, data a Pontifice sine causa, in lege positiva valida est. Non est autem ita valida, quin teneatur semper Pontifex illam revocare, quia ejusdem rationis et malitiæ esse videtur eam conservare, cujus fuit concedere, cum semper retractabilis sit, et in virtute illius, quasi continue contra legem fiat.

16. *Religiosus illa utendo, esto non peccet contra præceptum clausuræ, aliunde delinquet.* — Quando vero non revocatur, videtur reddere religiosum tutum in conscientia, ne sit violator clausuræ, manendo extra claustrum, quia

licentia est valida; ergo tollit obligationem prohibitionis; ergo excusat culpam transgressionis ejus. Sed, licet hoc ex directa obligatione illius legis ita esse videatur, juxta communem doctrinam, non excusatur quis ab aliqua culpa utendo tali facultate, quia *turpis pars est quæ sine causa legitima discordat a toto*, quæ culpa in aliis legibus humanis reputari solet venialis. Vereor tamen ne in præsentibus, ratione materiæ, sit mortalis, quia separatio a toto corpore in re tam gravi sine causa legitima videtur notabilis deformitas, cujus signum est, quia regulariter scandalum generat, et nonnullam etiam infamiam creat religioni, præter alia pericula, quæ magis extrinseca sunt.

17. *Quæ sit justa causa licentiæ.* — Tandem in hoc puncto interrogari potest quænam sit censenda legitima causa ad hujusmodi facultatem concedendam. Respondeo, cum Navarro supra, has causas non esse per jus definitas, et ideo prudenti arbitrio Superioris committi, argumento cap. *De causis*, § *Illis*, de Offic. deleg., et legis 4, ff. de Jure deliberandi. Generalia autem capita harum causarum sunt supra insinuata, n. 9, scilicet utilitas monasterii, argumento cap. *Monachi*, 16, quæst. 4, quod Navarrus extendit, sive sit utilitas directa, sive indirecta, ut si sit utilitas patroni ipsius monasterii, vel si sit amicus valde utilis monasterio, aut princeps magnus defensor ejus, quod in simili docuit Innocentius, in cap. *Cum G. et A.*, de Sentent. et re judicata, n. 2, ubi eum sequitur Panormit., n. 29, et communis. Idem dicendum censeo de alia utilitate publica Ecclesiæ, aut totius populi, et Navarrus ponit exemplum, ut gratia docendi facultatem aliquam regulari licitam, juxta cap. *Non magnopere*, Ne clerici vel monachi. Quam conditionem in omni simili causa vel utilitate subintelligendam censeo, quia si negotium vel ministerium non esset licitum monacho, quomodo posset causa honestari? Aliquando etiam potest sufficere privata causa, præsertim pietatis, præcipue si ad ipsammet personam religiosi pertineat.

18. In tertia objectione petitur, an hæc facultas possit concedi perpetua et irrevocabilis. Et quoad priorem partem respondeo, facilius posse dari ad breve tempus quam ad diuturnum, et minorem causam sufficere, ut per se clarum est, et eadem ratione posse melius concedi ad tempus limitatum, quamvis diuturnum, quam indefinite sine temporis limitatione. Nihilominus certum est posse etiam hoc modo dari, non solum a Pontifice, sed

etiam a Prælato, quia nullo jure prohibetur, et causa potest esse talis, quæ ad illum modum facultatis sufficiat. Igitur in hoc sensu potest hæc licentia esse perpetua negative, ut aiunt, id est, sine certo termino. Perpetua autem positive, atque adeo irrevocabilis esse non potest, proportionem servata, quod recte sensit Navarrus, Comment. 2, de Regul., n. 16; et convincit ratio in objectione n. 4 insinuata, quia non potest Prælatatus eximere subditum ab obedientia sua. Quamdiu autem facultas est revocabilis, semper manet subditus sub obedientia Prælati, et ideo non repugnat talis facultas obedientiæ voto, quia non est de necessitate ejus, ut subditus sit loco conjunctus alicui Prælati, a quo possit in singulis proxime gubernari; sed hoc ipsum subordinatum est prudenti arbitrio ipsius Prælati. At vero si facultas esset irrevocabilis, eo ipso maneret subditus exemptus ab obedientia Prælati, ut per se clarum est. Est autem hoc intelligendum, servata proportione, ut dixi; nam si concedens licentiam est Prælatatus regularis, non potest dare illam irrevocabilem ab inferiori, et majore ratione potest Pontifex ita illam dare, ut a nullo Prælati religionis revocari possit, quia est supremus Prælatatus. Neque hoc est contra obedientiæ votum, quia ipsamet obedientiæ ratio postulat ordinem et subordinationem, et consequenter petit ut superior Prælatatus possit dare facultatem, quam inferior revocare non possit, et consequenter integra ratio obedientiæ servatur, si supremo Prælati obeditur, quando omne jus in talem personam, ipse sibi reservavit.

19. *Vivens extra claustrum, cum licentia, nihil potest habere proprium.* — Neque oportet habere jus administrandi bona immobilia. — *Quomodo possit acquirere bona aliqua.* — In quarta objectione petitur, quomodo servandum sit paupertatis votum ab eo qui extra claustrum vivere permittitur; nam quod servari debeat certissimum est, cum illud non tollatur. Primo ergo nihil proprium habere potest propter illam mutationem, quia repugnat voto. Nec necessarium est, quia talis religiosus manet semper membrum suæ religionis, et ideo si quid habet, dominium ejus esse potest apud religionem, vel apud eum apud quem est dominium omnium bonorum, quibus sua religio utitur, quod propter fratres Minores dicimus. Deinde (ut satisfaciamus

Concilio Tridentino) non est necesse ut habeat administrationem aliquorum bonorum immobilium, neque annuos redditus certos, ad quos jus aliquod quasi proprium habere videatur; nam sunt plures alii modi quibus sustentari possit. Primum, recipiendo certam aliquam portionem a suo Prælati vel monasterio, cujus usum, et non amplius recipiat. Secundo, petendo eleemosynam. Tertio, suis laboribus vel ministeriis aliquid acquirendo, vel sustentationem aut stipendium ab aliquo Prælati, Ecclesia, vel Academia, etc., recipiendo. In quibus modis omnibus integra servari potest paupertas, non solum quoad proprietatem, sed etiam quoad usum, quia semper est dependenter ab aliena voluntate, et juxta beneplacitum ejus. Unde etiam fit ut talis religiosus possit disponere, dum sic vivit, de bonis quæ veluti in peculium habet, suo arbitrio, et salva nihilominus paupertate, quia totum illud facit ex licentia Superioris. Et ideo, licet ejus arbitrium sit veluti proxima regula, principalis vero, cui conformari debet, est justa licentia Prælati, vel formalis, vel interpretativa, juxta superius dicta de voto paupertatis. Tandem licet possit etiam in eo statu aliquid acquirere modis licitis ac sibi permissis, atque ita suum peculii modum congregare, per illam tamen acquisitionem nullum jus sibi comparat, sed totum transit in monasterium juxta commune jus religiosorum supra explicatum, quod eodem modo locum habet in religioso, etiamsi extra claustrum vivat; non agimus enim de Episcopo vel beneficiario, de quibus infra, a cap. 16, dicemus, quibus titulis seclusis, nulla est ratio eximendi quemcumque religiosum propter solam separatam habitationem.

20. *Concluditur modus paupertatis extra claustrum degentis.* — Itaque in omnibus servare debet paupertatis regulas supra positas, solumque intercedit differentia, quod existenti extra claustrum necessario conceditur licentia, veluti permanens, et aliquo modo generalis, dandi et recipiendi; quæ tamen necessario limitatur, vel juxta expressam voluntatem Prælati, vel juxta generales regulas de obligatione voti paupertatis. Unde recte advertit Navarrus supra, ex vi facultatis vivendi extra claustrum, si nihil aliud exprimitur, nullam specialem licentiam concedi ad disponendum libere de bonis quæ in eo statu acquiruntur, quia nulla est inter hæc connexio necessaria. Imo nec per se rationabilis est, nisi specialis causa intercedat ad eam extensionem faciendam, quia major effectus majore

rem causam requirit. Quod ego verum esse opinor, non solum de tam ampla licentia, qualis est convertendi omnia in suos usus, sed etiam de quacumque relaxatione in regulari paupertate, quam ille modus vivendi non postulat. Sed tantum vel ex necessitate quadam humana, vel ex decencia et honestate, præsertim misericordiæ, ut est facultas faciendi aliquam eleemosynam, prout recta ratio dietaverit, quæ censenda est concessa, eo ipso quod non negatur, quod a fortiori confirmari potest ex his quæ Navarrus supra tractat, n. 41.

CAPUT VIII.

AN EX NATURA REI LICEAT PROFESSO UNIUS RELIGIONIS PROPRIA AUCTORITATE AD ALIAM STRICTIOREM TRANSIRE?

Transitus ab una religione ad aliam potest esse vel ad strictiorem, vel ad æqualem, vel ad laxiorem. Potest item considerari tripliciter: primo, ex natura rei; secundo, stando præcise in jure communi; tertio, juxta peculiare privilegium per Sedem Apostolicam religioni concessum. De primo ergo modo dicemus in hoc et sequenti capite; de aliis duobus, in sequentibus.

1. Dico igitur primo: transitus ab una religione ad aliam non est per se et intrinsece, seu ex natura rei malus, etiamsi propria auctoritate fiat, dummodo sit ad religionem perfectiorem. Dixi *etiamsi propria auctoritate fiat*, quia si Pontificis auctoritas interveniat, res est extra omnem controversiam, ut constat ex usu, et ex his quæ infra dicemus de jure canonico. Ratio etiam id ostendit, quia juxta humanam conditionem sæpe occurrere potest moralis necessitas faciendi hunc transitum; ergo oportet ut saltem auctoritate Pontificis licite fieri possit. Addimus ergo in assertione, sine hac etiam facultate interdum fieri posse. Et præterea per illam particulam intelligimus non esse necessariam licentiam ejusdem religionis, nam si ipsa consentiat, nulla etiam est dubitandi ratio, quia volenti et consentienti nulla fit injuria; ergo si religio, quæ relinquitur, consensit, nulla injuria fit illi; neque etiam fit Deo, quia ejus obsequium et cultus in utroque loco quæritur. Quæ ratio etiam videtur probare, ex consensu religionis, licitum esse hunc transitum etiam ad æqualem, seclusa humana prohibitione, de qua infra videbimus, quia, seclusa injuria

tertii, non est improbable posse propria auctoritate votum licite commutari in æquale. Opposita tamen sententia est longe probabilior, eamque late defendimus tract. 6, lib. 6, c. 19, a n. 5. Conclusio ergo posita loquitur de transitu qui fit ad perfectiorem, invita propria religione. Ratio autem ejus est, quia per hunc transitum non fit contra obligationem Deo factam in professione religionis; ergo non est unde sit illicitus ex natura rei, etiam si propria auctoritate fiat. Antecedens patet, quia per professionem religionis præcipue intenditur tendentia ad perfectionem ex vi status; ad hanc ergo per se primo religiosus obligatur; sed per hunc transitum non receditur ab hac tendentia in perfectionem, sed potius magis apprehenditur; ergo non est contra illam obligationem.

2. Sed contra, in hac obligatione non est attendendus finis ejus, sed materia, ita enim in omni lege et promissione servatur; sed per professionem licet intendatur tendentia ad perfectionem, non est tamen illa materia promissionis et voti, nisi quatenus in particulari promittitur talis paupertas et obedientia secundum talem regulam; hæc autem materia non servatur transeundo ad aliam religionem, quia ad minimum mutatur obedientia secundum regulam. Ad hoc vero respondendum est per aliam partem assertionis, ideo enim restricta est ad transitum in religionem perfectiorem. Unde probatur simul illa pars, et satisfit difficultati; nam in materia voti, licet mutare unam in aliam, præsertim quando in ordine ad finem intentum divini cultus et propriæ perfectionis fit commutatio in meliorem, ut supra, tract. 6, probatum est; sed ita est in præsentibus; ergo. Dices illud esse verum, quando votum fit soli Deo, et non datur jus in re alicui homini; at in perfectione religionis, præter vota Deo nuncupata, fit promissio vel potius traditio tali religioni, quæ acquirit dominium in talem personam; ergo non potest professus privare religionem illo dominio sua auctoritate, quod facit transeundo ad aliam religionem sua auctoritate. Sicut, qui se alicui vendit, aut tradit in servum, non potest se alteri donare, privando priorem dominum suo jure, propter quodcumque majus commodum suum. Respondetur, etiam in religiosa professione licitam esse illam commutationem ejus, loquendo ex sola rei natura, quia sicut in matrimonio rato, verum jus et dominium acquiritur sponso, et nihilominus potest a contractu recedere transeundo ad religionem,

quia in illo contractu intrinsece inest conditio melioris frugis, ita multo majori ratione in contractu qui per professionem cum religione fit, involvitur intrinsece conditio melioris frugis; multo enim major ratio in hoc contractu intervenit quam in illo, quia matrimonium non ita per se et immediate ordinatur ad spirituale perfectionem, et cultum Dei, sicut professio religiosa. Et ideo merito est major hæc licentia in professione quam in matrimonio, quia in matrimonio solum durat quandiu consummatum non est, quia postea involvit intrinsecam malitiam; in professione vero est perpetua, quia nunquam involvit malitiam, neque tractu temporis, aut aliquo usu vel actione jus majus religioni acquirit, et ut sic dicam, status ille talis est, ut usque ad gloriam seu finem vitæ non censeatur consummari.

3. *Accedunt exempla.* — Denique propria ratio est, quia ipsamet traditio professionis, licet fiat religioni, non fit principaliter propter ipsam, sed propter religiosum et perfectionem ejus, et ideo semper censetur reservata facultas assumendi statum perfectiorem, et in hoc est magna differentia inter servum et religiosum, ut supra tactum est. Atque hoc confirmat usus antiquorum monachorum; legimus enim fuisse solitos sua monasteria relinquere, vel ad vitam solitariam et magis austeram sustinendam, vel ad vitanda aliqua spiritualia incommoda. Optimum de hac re exemplum legimus apud Cassianum, lib. 4 de Institutis renunciantium, c. 30, ubi refert Abbatem Pynuphium, suum cœnobium reliquisse vitandi honoris gratia, propter maximam reverentiam et subjectionem quam omnes illi præstabant; ut ergo humilitatem et subjectionem, quam desiderabat, exercere posset, clam fugiens de cœnobia, secessit solus in Thebaidis ultimas partes, ibique, deposito habitu monachorum, assumpta seculari veste, cœnobium Tabennensitarum expetiit, quod sciebat cunctis esse districtius; et c. trigesimo primo, refert eundem Sanctum, semel revocatum ad suum cœnobium, iterum in Palestinam aufugisse, et in alio monasterio receptum fuisse. Nec lectorem perturbet illa mutatio habitus monachalis in secularem, quia non fuit temeraria, nec ad permanendum vel vagandum in illum habitum, sed ex pia causa, et ad breve tempus, quantum scilicet ad illud sanctum propositum esset necessarium. Idem fecisse Macharium, et a Sancto Pachomio ignoranter fuisse susceptum, refert Paladius, in Prato spirituali, alias in Lausiaca historia, c. 6; et

simile refert c. 21, de quadam Sanctimoniali. Præterea de Sancto Benedicto legimus, prius mutasse monasterium, ut ad regendum aliud petentibus fratribus accederet; postea vero illis inique se gerentibus erga illum, ad pristinum monasterium rediisse: apud Gregorium, lib. 2 Dialogorum, c. 3. Et, quod amplius est, idem Benedictus, in sua regula, c. 61, agens de Monachis peregrinis, dicit recipiendos esse, et si ibi perseverare voluerint, et stabilitatem suam firmare, et bonum specimen sui dederint, admittendos esse. Tamen D. Benedictus ibi loquitur de monachis ejusdem religionis suæ, qui cum profitentur secundum illam regulam, eo ipso habent hanc facultatem modo in ea præscripto.

4. Sed objici potest, nam sequitur religiosum, qui habet licentiam a Summo Pontifice ad transeundum ad determinatam religionem, posse auctoritate sua transire ad strictiorem; consequens est falsum; ergo. Sequela probatur a paritate rationis. Minor autem patet, quia delegatus non potest mutare voluntatem delegantis, quia delegatio est stricti juris, cap. *P. et G.*, de Offic. deleg.; ergo similiter, qui talem habet licentiam, non potest virtute illius aliud facere, nisi quod in illa præscriptum est; non potest ergo ordinem mutare. Respondeo concedendo sequelam, etiam si viri aliqui docti aliud sentiant. Duobus autem modis potest alia religio esse strictior. Primo, etiam comparisone illius religionis a qua fit transitus; et sic constat esse licitum, non tam virtute illius facultatis, quam ex natura rei, ut dictum est, et ex jure communi, ut infra, c. 10, patebit. Nisi forte ex privilegio esset prohibitus ille transitus; nam tunc necessarius erit usus facultatis, et tunc dico etiam illam sufficere eadem ratione, qua in puncto sequenti.

5. Alio ergo modo potest religio esse strictior comparisone alterius, ad quam transitus concedebatur, licet non sit respectu ejus a qua fit, et tunc est nonnulla major ratio dubitandi. Dico tamen etiam tunc posse fieri. Primo, quia votum de quacumque religione determinate sufficienter impletur in quacumque strictiori; ergo a fortiori hæc facultas. Nam duo respectus possunt in ea considerari: unus est libertatis, quæ datur ad relinquendam propriam religionem, et hic semper est idem, seu eadem revocatio juris seu privilegii talis religionis; secundus est ad aliam religionem, ad quam fit transitus, et quoad hoc fit restrictio transeundo ad meliora. Est enim considerandum, de-terminationem talis religionis factam a Ponti-